

POSTANOWIENIE

Dnia 2 czerwca 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Krystyna Bednarczyk

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku W. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o wysokość świadczenia,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 2 czerwca 2006 r.,

zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego w P.

z dnia 1 marca 2006 r., sygn. akt III AUa .../05,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 17 marca 2005 r. Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w P. zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych – Oddziału w P. z dnia 24 sierpnia 2004 r. i przyznał wnioskodawcy W. M. prawo do emerytury od dnia 1 sierpnia 2004 r., do wyliczenia której - w części socjalnej - została przyjęta kwota bazowa obowiązująca w dniu 1 sierpnia 2004 r., w sprawie przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych – Oddziałowi w P. o wysokość emerytury,

Wnioskodawca od 1989 r. pobierał nieprzerwanie rentę z tytułu inwalidztwa. W dniu 14 grudnia 1993 r. wniósł o przyznanie prawa do emerytury powołując się na

osiągnięcie wieku 60 lat i inwalidztwo II grupy. Decyzją z dnia 29 grudnia 1993 r. ZUS przyznał emeryturę i podjął jej wypłatę od dnia 19 listopada 1993 r. (osiągnięcia wieku emerytalnego), a decyzją z dnia 7 marca 1994 r. wstrzymał od 1 kwietnia 1994 r. wypłatę emerytury z powodu wznowienia wypłaty korzystniejszego świadczenia rentowego. Kolejną decyzją z dnia 11 marca 1994 r. Zakład przyznał wnioskodawcy prawo do renty inwalidzkiej II grupy od dnia 1 listopada 1989 r. i dokonał wyrównania świadczenia za okres od 19 listopada 1993 r. do 31 marca 1994 r.

Wyrokiem z dnia 14 września 2005 r. Sąd Apelacyjny w P., na skutek apelacji pozwanego, zmienił wyrok Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w P. i oddalił odwołanie. Sąd wskazał, iż wobec przyznania wnioskodawcy prawa do emerytury decyzją z dnia 29 grudnia 1993 r. w oparciu o ustawę dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz.U. Nr 40, poz. 267 ze zm.) oraz ustawę z dnia 17 października 1991 r. o rewaloryzacji emerytur i rent, zasadach ustalania emerytur i rent oraz zmianie niektórych ustaw (Dz.U. Nr 104, poz. 450 ze zm.), brak podstaw do przyjęcia, że prawo wnioskodawcy do emerytury powstało po raz pierwszy od 1 sierpnia 2004 r., a więc pod rządami ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2004 r. Nr. 39, poz. 353 ze zm.)

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 1 marca 2006 r., Sąd Apelacyjny w P. odrzucił skargę kasacyjną wnioskodawcy od wyroku tego Sądu z dnia 14 września 2005 r. Sąd uznał, że w sprawie, w której wnioskodawca powołując się na decyzję ZUS z dnia 24 sierpnia 2004 r. przyznającą mu emeryturę, wskazał na błędne wyliczenie jej wysokości, wnioskując o jej obliczenie według aktualnej kwoty bazowej, dopuszczalność kasacji zależy od wartości przedmiotu zaskarżenia (art. 398² § 1 k.p.c.). W związku z określeniem przez wnioskodawcę wartości przedmiotu zaskarżenia na kwotę 3347,37 zł., a więc w wysokości niższej niż 10000 zł., skarga kasacyjna jest przedmiotowo niedopuszczalna i podlega odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ k.p.c.

W zażaleniu na to postanowienie, zarzucającym że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych kasacja jest dopuszczalna bez względu na wartość

przedmiotu zaskarżenia, jeżeli roszczenie zmierza do ustalenia prawa, wniośł o jego uchylenie, wskazując że „sprawa dotyczy przyznania emerytury i (...) skarga kasacyjna od niej przysługuje, niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przepis art. 398² § 1 k.p.c. stanowi, że w sprawach z ubezpieczenia społecznego, skarga kasacyjna nie przysługuje w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż dziesięć tysięcy złotych poza sprawami o przyznanie i o wstrzymanie emerytury lub renty oraz o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego. Uniezależnienie dopuszczalności kasacji od wartości przedmiotu zaskarżenia dotyczy więc jedynie spraw o przyznanie i o wstrzymanie emerytury lub renty natomiast nie obejmuje spraw o zmianę wysokości świadczeń. Wnioskodawca zaskarżył decyzję ZUS z dnia 24 sierpnia 2004 r. w przedmiocie określenia wysokości emerytury, wskazując na błędne wyliczenie jej wysokości i zażądał wyliczenia świadczenia według aktualnej kwoty bazowej. Jak trafnie zauważył Sąd Apelacyjny, przedmiotem sporu nie jest więc przyznanie emerytury - gdyż prawo do tego świadczenia zostało przyznane w decyzji ZUS z dnia 29 grudnia 1993 r. i nie nastąpiła jego utrata, a jedynie wstrzymanie, w związku z podjęciem wypłaty korzystniejszego świadczenia rentowego.

Skoro więc rozpatrywana sprawa dotyczy wysokości emerytury, ma charakter sprawy o prawa majątkowe, co do której mają zastosowanie przepisy dotyczące wartości przedmiotu zaskarżenia. W tym stanie rzeczy, wniesioną skargę kasacyjną Sąd Apelacyjny słusznie odrzucił jako niedopuszczalną na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c.

Biorąc to pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji, zgodnie z art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.